

Arrest

nr. 96 691 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 mei 2012 het Rijk binnen en diende op 21 mei 2012 een asielaanvraag in. Op 25 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo afkomst. U werd geboren te Benin City op 22 september 1981. U werd kort na uw geboorte besneden. In 2001 of 2002 verliet u Nigeria omdat er geen werk is. Uw moeder, zoon, broers en zussen bleven in Benin City wonen. U ging in Italië wonen en werkte er als poetsvrouw. In september 2005 trouwde u in Italië met M. A.. Net als u heeft hij de Nigeriaanse nationaliteit. Samen kregen jullie 3 kinderen. Op 24 februari 2009 werd jullie dochter A. N. geboren. Op 18 september 2010 werden jullie dochters A. Ken. en A. Kel. geboren. In januari 2011 kreeg u ruzie met uw man M. A.. Hij wilde uw dochters in Nigeria laten besnijden. U weigerde. Uw schoonmoeder E. belde u vanuit Nigeria op om eveneens te vragen om uw dochters in Nigeria te laten besnijden. Omdat u niet wilde toegeven besloot uw man M. A. eind januari 2011 om u en uw 3 dochters te verlaten. U hebt hem sindsdien niet meer gehoord of gezien. U probeerde hem nog te contacteren, maar hij nam de telefoon niet op. In mei 2012 ontmoette u in Italië een man die u hielp om naar België te komen. Op 18 mei 2012 kwam u in België aan. U ging naar de politie en toonde uw paspoort. Ze merkten op dat uw Nigeriaans paspoort sinds 2006 vervallen was. Ze raadden u aan asiel aan te vragen. Op 21 mei 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Bij een eventuele terugkeer naar Nigeria vreest u dat uw schoonmoeder E. u zou komen zoeken omdat ze uw 3 dochters wil besnijden.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een vervallen Nigeriaans paspoort, een medisch attest dat u besneden bent (type 1), 3 medische attesten dat uw 3 dochters niet besneden zijn en tenslotte de bevestiging van een afspraak bij de Groupe pour l'Abolition des Mutilations Sexuelles féminines (GAMS).

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij een eventuele terugkeer naar Nigeria vreest u dat uw schoonmoeder E. u zou komen zoeken omdat ze uw 3 dochters wil besnijden (gehoor CGVS, p. 2,7,8). Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen te worden gemaakt.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u hier niets over verteld hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). U haalde toen louter economische motieven aan. Toen u gevraagd werd waarom u niets over uw vrees voor besnijdenis van uw dochters gezegd hebt bij de DVZ, verklaarde u dat u vreesde dat u dan gedeporteerd zou worden naar Italië (gehoor CGVS, p. 3). Hiermee overtuigt u niet. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor het leven en de vrijheid van haar dochters en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van haar vrees voor terugkeer naar haar land van herkomst zouden zijn geweest. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat u bij de DVZ (zie vragenlijst van het CGVS, ingevuld op 22 mei 2012) geen enkele melding maakte van het feit dat u vreesde dat uw 3 dochters bij een eventuele terugkeer naar Nigeria besneden zou worden, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw latere verklaringen hierover tijdens het gehoor bij het CGVS.

Verder maakt u niet aannemelijk waarom u langdurig gewacht hebt om asiel aan te vragen. U verklaart dat u in januari 2011 ruzie kreeg met uw man omdat hij en zijn moeder uw dochters wilden laten besnijden in Nigeria. Eind januari 2011 heeft uw man u na een ruzie verlaten en hebt u hem niet meer gehoord of gezien (gehoor CGVS, p.2,4,6). U beschikte niet over geldige verblijfsdocumenten in Italië (zie uw neergelegde vervallen Nigeriaanse paspoort en uw verklaringen bij het CGVS, p. 5,9). Toch verzaakte u eraan om asiel aan te vragen bij de Italiaanse asielinstanties (gehoor CGVS, p. 6). Gevraagd waarom u in mei 2012 van Italië naar België reisde, verklaart u dat u uw kinderen wilde beschermen omdat uw man hen wilde besnijden (gehoor CGVS, p.6). Deze uitspraak

komt bevreemdend over aangezien u eerder verklaarde dat u uw man sinds januari 2011, dus sinds 1 jaar en 4 maanden, niet meer gezien of gehoord hebt. Meer zelfs, u probeerde hem te bereiken, maar hij nam de telefoon niet op (gehoor CGVS, p.6). Uw verklaring voor uw vertrek uit Italië komt hoegenaamd niet aannemelijk over. Het feit dat u pas een jaar en 4 maanden na de laatste bedreiging besloot om asiel aan te vragen relativeert bovendien de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade.

U legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over uw vrees voor besnijdenis van uw dochters in Nigeria. U verklaart dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria bij uw familie in Benin City zou wonen. U hebt momenteel nog steeds contact met hen (gehoor CGVS, p.4,5). Voor de pauze tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw familie in Benin City uw dochters niet zou laten besnijden, u vreest enkel dat uw schoonmoeder E. uw dochters zou willen besnijden (gehoor CGVS, p.8). Na de pauze tijdens het gehoor van het CGVS paste u uw verklaringen aan. U verklaarde dat u niet zeker weet of uw moeder uw dochters zou willen besnijden (gehoor CGVS, p.9), daarna verklaarde u dat uw familie uw dochters zouden willen besnijden en dat ze ook zouden toestemmen tot een besnijdenis als uw schoonmoeder zou langskomen om uw dochters te laten besnijden (gehoor CGVS, p.9,10). Dat u uw verklaringen drastisch aanpast na de pauze doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voor de pauze tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw schoonmoeder E. volgens u in een dorp in Esjan woont. U bent er nog nooit geweest, maar u weet dat het ver van Benin City ligt (gehoor CGVS, p.8). Op de vraag hoe uw schoonmoeder, die ver van Benin City woont, u zou vinden, antwoordt u tot 2 keer toe vaagweg dat ze u zou vinden (gehoor CGVS, p.9). Het is het weinig aannemelijk dat uw schoonmoeder E. u effectief zou komen zoeken. Immers, haar zoon heeft u in januari 2011 vrijwillig achtergelaten. U hebt hem nooit meer gezien en hij nam zelfs de telefoon niet op als u belde (gehoor CGVS, p.6). Dat uw man u vrijwillig zou achterlaten in België en nooit meer iets zou laten weten, maar dat uw schoonmoeder u wel zou komen zoeken in Nigeria om uw kinderen te besnijden lijkt weinig waarschijnlijk. Als uw schoonmoeder u al zou zoeken, lijkt het bovendien weinig aannemelijk dat ze u zou vinden. Ze woont namelijk in een dorp in Esjan, dat ver van Benin City ligt. U maakte ook niet aannemelijk hoe ze u zou kunnen vinden (gehoor CGVS, p.9). **Dat uw schoonmoeder u zou komen zoeken en u zou vinden in Benin City lijkt dan ook weinig waarschijnlijk.** Op het einde van het gehoor stelde uw advocaat, meester Schouten, voor om u nog enkele bijkomende vragen te stellen, namelijk hoe ver uw schoonmoeder precies woont en of uw schoonmoeder en uw moeder elkaar kennen. Wanneer u deze vragen gesteld werden antwoordde u dat uw schoonmoeder niet ver van Benin City woont en dat uw schoonmoeder en moeder elkaar kennen omdat uw schoonmoeder reeds éénmaal op bezoek kwam in Benin City (gehoor CGVS, p.13). Deze antwoorden zijn erg opvallend aangezien u eerder verklaarde dat uw schoonmoeder wél ver van Benin City woont en aangezien u op de vraag hoe uw schoonmoeder u zou vinden tot 2 keer toe erg op de vlakte bleef en enkel antwoordde dat ze u zou vinden (gehoor CGVS, p.8,9). Dat u uw verklaringen drastisch aanpast na de pauze en dit na 2 voorgestelde vragen van uw advocate (gehoor CGVS, p.13), die een gesolliciteerd karakter hebben, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat vrouwenbesnijdenis in Edo state, de deelstaat waaruit u afkomstig bent, illegaal is (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten de wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Daarnaast blijkt ook dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als de Nigeriaanse overheid (zie informatie in het administratief dossier).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kunnen ernstige vragen gesteld worden bij het realiteitsgehalte van de door u aangehaalde vrees dat uw 3 dochters besneden zou worden. Daarnaast kan ook niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

Gelet op al het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw vervallen paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, wat hier niet in twijfel getrokken wordt. De neergelegde medische attesten tonen aan dat u besneden bent volgens type 1 en dat uw 3 dochters niet besneden werden. De bevestiging van een afspraak bij de Groupe pour l'Abolition des Mutilations Sexuelles féminines (GAMS) geeft informatie over uw afspraak met deze organisatie die strijdt tegen vrouwenbesnijdenis, maar voegt geen informatie toe betreffende de vermeende problemen die u verwacht bij een terugkeer naar Nigeria. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg en uw verklaarde moederband met A. N., A. Ken. en A. Kel. te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de definitie van vluchteling zoals voorzien in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 57/7 *bis* van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de definitie van vluchteling zoals voorzien in de Conventie van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name goede trouw, voorzichtigheid, zorgvuldigheid en manifeste appreciatiefout. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 22 *bis* van de grondwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiele motiveringsbeginsel en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168 263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat aldus niet de schending van het voorzichtigheidsbeginsel in te roepen, zonder te verduidelijken wat dit beginsel inhoudt en waarbij evenmin wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf

alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Voorts ziet de Raad voor huidig verweer, het nut niet in van de polemiek tussen verzoeksters advocaat en de dossierbehandelaar over welke subjectieve uitlatingen bij en na het CGVS-verhoor tussen hen werden gewisseld, noch de beweringen in het verzoekschrift inzake het bespelen van de emoties, noch dat uit het gehoorverslag blijkt dat de advocaat stelde “*Je wordt zelf ook vader, kijk nog eens goed naar deze kinderen voor u een beslissing neemt*” (gehoor p. 13) (zie fax stuk 3).

De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

2.5. In zoverre verzoekster meent dat niet ingegaan werd op alle neergelegde argumenten en stukken kan volstaan erop te wijzen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid van volheid van rechtsmacht uitoefent, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.6. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees of dit risico moet zowel concreet, actueel en persoonlijk zijn als een objectieve grondoorzaak hebben. De

verklaringen van de asielzoeker dienen dan ook coherent, consistent en geloofwaardig te zijn en te kaderen binnen de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.2. Verzoekster verklaart asiel aan te vragen uit vrees voor de besnijdenis van haar drie dochters. Verzoekster kan gevolgd worden waar ze stelt dat haar vrees voor haar dochters niet kan worden losgezien van haar eigen besnijdenis en hierbij de relevantie van artikel 57/7 *bis* van de vreemdelingenwet benadrukt. Immers indien deze eeuwenoude traditie niet de bedoeling heeft om de meisjes en vrouwen kwaadwillig leed te bezorgen, kan niet worden ontkend dat deze praktijk een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en vrouwen en mogelijk ernstig psychisch leed kan veroorzaken. Het gebruik is, zoals beide partijen niet ontkennen, niet overal aanwezig in Nigeria, noch in gelijke mate. De vraag die zich opdringt is dan veeleer of de besnijdenis van de drie meisjes kan vermeden worden en of verzoekster haar dochters kunnen worden beschermd tegen deze traditionele ingreep.

3.2.1. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster, *in casu* haar dochters, in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.2.2. Het kan evenmin volstaan om de nood aan bescherming aan te tonen met talrijke cijfers en statistieken over de graad van besnijdenis in Nigeria wanneer blijkt dat deze niet nader worden toegelicht en geen rekening wordt gehouden met de evolutie van de maatschappelijke normen in het land en in de streek van herkomst van verzoekster. Immers indien in 1997 30 tot 40% van de vrouwen van Edo besneden zijn dan is het redelijk ervan uit te gaan dat de besnijdenisgraad van oudere vrouwen merkkelijk zal verschillen van deze van jongere vrouwen, adolescenten en kleuters. Uit de door verzoekster aangebrachte informatie (*Nigeria Demographic and Health Survey*, geciteerd in de *Operational Guidance Note Nigeria*, UK Home Office, 2009) blijkt dat het percentage van reeds besneden vrouwen in 2009 gedaald is in Nigeria tot 19 % en dit de laatste jaren gestaag vermindert. De statistieken zonder nuttige toelichtingen zijn dan ook niet concreet aangevoerd. Er kan enkel uit afgeleid worden dat in Nigeria vrouwenbesnijdenis wordt gepraktiseerd wat niet wordt betwist. Geenszins kan hieruit blijken dat verzoeksters kinderen in dit individuele geval zouden blootgesteld worden aan besnijdenis, te meer uit de percentages net blijkt dat de kans merkkelijk groter is dat ze geen risico op besnijdenis lopen dan dat dit wel het geval zou zijn. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan het wettelijke verbod op vrouwenbesnijdenis in de staat Edo ook indien deze -zoals verzoekster terecht stelt- niet steeds kan worden afgedwongen en de wijzigende maatschappelijke perceptie ter zake niet steeds voordelig is.

3.3. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster haar asielmotieven laat evolueren bij elke tussenkomst. Uit verzoeksters initiële verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden vastgesteld dat een mogelijke besnijdenis een overweging was om in België asiel aan te vragen, wat haar vrees op fundamentele wijze ondermijnt. Dat verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag niet duidelijk begreep dat besnijdenis een reden was om asiel aan te vragen, maar dat ze wel vanaf het begin aangaf dat ze vooral bescherming zocht voor haar dochters, klemmt met verzoeksters verklaringen waaruit blijkt dat verzoekster asiel aanvraag om economische redenen alsmede om haar kinderen een betere toekomst te geven en niet om haar dochters voor besnijdenis te behoeden (*“Wat vreest u bij uw terugkeer?” “Wat moet ik daar doen?” (...) “Ik wil niet dat mijn kinderen worden zoals ik. Kijk naar mijn kinderen. Ze praten niet, ze kunnen dat niet want ze zijn nooit naar school geweest. Er is geen werk in Nigeria. Mijn man heeft mij in Italië achtergelaten met al mijn kinderen. Ik moest elke dag bedelen en ik had honger”*, DVZ vragen 3.4 en 3.5).

Dat verzoekster niet onmiddellijk op de hoogte was dat ze haar vrees reeds bij de DVZ volledig moest beschrijven terwijl zij onvoorbereid was, kan niet blijken uit het administratief dossier. Bij het invullen van

de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker echter geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoekster amper onderwijs heeft genoten en niet steeds goed begrijpt wat een asielaanvraag precies inhoudt, kan evenmin overtuigen. Immers er kan niet worden aangenomen dat verzoekster na tien jaar in Europa te hebben verbleven, onbekend is met de asielprocedure en de daaruit afgeleide mogelijkheid tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoekster de vrees voor besnijdenis van haar dochters kan vergeten te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer dit volgens haar laatste beweringen de enige reden was waarom ze Italië had verlaten en de enige reden is waarom ze niet naar Nigeria kan terugkeren. Waar verzoekster diverse internetrapporten citeert, waaruit zou blijken dat Nigeriaanse vrouwen zich niet bewust zijn dat besnijdenis een schending is van de mensenrechten, vermag dit niet deze vaststelling te verschonen.

Voorts kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster haar verklaringen doelbewust bijstelt naarmate ze haar asielrelaas en voorgehouden vrees wil aantonen. Hieruit blijkt op zich reeds dat verzoekster zich bewust is van de vereisten van een asielzoeker. De wijzigingen in de verklaringen van verzoekster voor en na de pauze van het CGVS-verhoor zijn te markant om toevallig te zijn. Verzoekster verklaart in het begin van het gehoor tot twee maal toe dat noch haar familie, noch andere mensen dan haar schoonmoeder haar dochters willen besnijden (*"Nee, mijn familie niet, andere mensen niet"*, gehoor p. 8). Voorts is ze onzeker over haar schoonmoeders handelwijze en of ze verzoekster zou zoeken (*"ik weet niet of ze [schoonmoeder] me zouden vinden, of ze me zouden zoeken in Benin"* (gehoor p. 8).

Na de pauze wijzigt verzoekster haar verklaringen grondig zonder dit enigszins toe te lichten. Aldus verklaarde verzoekster eerst geenszins te vrezen dat haar eigen familie tot besnijdenis zou overgaan, maar voegt toe dat ze haar ook niet zouden verdedigen indien haar schoonmoeder de besnijdenis zou komen uitvoeren, om ten slotte te stellen dat haar eigen familie *"ze zouden zeggen dat ze het zouden doen, ze zouden het willen verder zetten omdat ze het al altijd doen"* (gehoor p. 10). Het is niet aannemelijk dat verzoekster haar verklaringen dermate wijzigt dat hieruit een geheel andere realiteit blijkt, met name een veilige familie bij de initiële verklaringen en ten slotte een vijandige familie na de pauze. Dat verzoekster volgens het verzoekschrift haar verklaringen enkel nuanceerde omdat er werd doorgevraagd, is dan ook niet ernstig. Verzoeksters verklaringen kunnen ook niet worden losgezien van de vaststelling dat ze pas na één jaar en vier maanden asiel aanvroeg en dit in Italië niet deed.

4. Waar verzoekster nog stelt dat zij verschillende vragen van de vragenlijst op DVZ niet begreep, werd dit ook zo opgenomen in de vragenlijst, en stelt de Raad tevens vast dat deze elementen niet hebben meegespeeld in de beoordeling van verzoeksters asielrelaas. Verzoekster kan tot slot niet ernstig zijn waar zij meent dat de tegenpartij niet toelaat dat verzoekster haar verklaringen detailleert en nuanceert. Immers verzoekster heeft een heel gehoor lang de mogelijkheid gehad om alle verklaringen af te leggen zoals zij dat wenste, die integraal werden genoteerd in het verslag. Verzoekster kon bijkomende opmerkingen maken naar aanleiding van het gehoor doch heeft dit nagelaten. De dossierbehandelaar heeft zelfs de vragen van de advocaat opnieuw gesteld terwijl hij daar geenszins toe verplicht is. Waar het verzoekschrift op dit punt stelt dat verzoeksters raadsman vaak moest helpen tijdens het interview op het CGVS om de vragen te verduidelijken aan verzoekster, stelt de Raad vast dat dergelijke interventies niet wenselijk zijn in het kader van een onafhankelijk gehoor en bijkomend aanleiding kan geven tot het al dan niet intentioneel bijsturen van het verhoor. De dossierbehandelaar is een specifiek opgeleid ambtenaar die gehouden is aan zijn opdracht. Daar waar de advocaat op het einde van het gehoor nog een aantal extra vragen voorstelt, stelt de Raad vast dat verzoeksters antwoorden opnieuw tegenstrijdig zijn aan haar initiële antwoorden (*"ver van Benin"* versus *"niet ver van Benin"*). Geenszins kan dit getuigen van nalatigheid in hoofde van de dossierbeheerder.

4.1.1. Verzoekster is evenmin ernstig waar zij meent dat, door naar tegenstrijdigheden te zoeken, de tegenpartij het beginsel van de goede trouw schendt, daar de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas onder meer vereist dat een asielzoeker ter zake coherente, eenduidige en aannemelijke verklaringen aflegt en de dossierbehandelaar daarenboven wettelijk verplicht is een asielzoeker met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te confronteren. Het is de taak en de plicht van de Belgische asielinstanties om grondig en zorgvuldig te werk te gaan bij het onderzoek van de merites van elke

individuele asielaanvraag. De beoordeling van de deugdelijkheid, de coherentie en de waarachtigheid van de verklaringen maakt integraal deel uit van de behandeling van een asielaanvraag, zodat de CGVS bezwaarlijk kan worden verweten nauwgezet na te gaan of de verklaringen tijdens het CGVS-verhoor geloofwaardig zijn, of ze strijdig zijn en of deze tegenstrijdigheden relevant zijn binnen de beoordeling van de specifieke zaak.

4.2. Zoals hoger aangehaald, kan uit de door de partijen neergelegde landeninformatie niet blijken dat de dochters van verzoekster gevaar lopen voor besnijdenis in Nigeria. Verzoekster toont evenmin aan dat zij als moeder en vrouw met meer dan tien jaar ervaring in Europa, louter aan de zijlijn zou staan van een beslissing tot besnijdenis. Voorts kan blijken uit verzoeksters initiële verklaringen dat zij haar eigen familie niet dient te vrezen en het is redelijk aan te nemen dat haar positie in haar familie slechts versterkt wordt nu verzoekster al sinds 2001 zelfstandig in Italië woonde en zelf instond voor haar gezin. Evenmin kan blijken dat de vader van de kinderen met aandrang zijn dochters wenst te besnijden nu hij in januari 2011 het gezin heeft verlaten en geen enkel contact meer heeft gezocht met zijn dochters. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster na het uiteenvallen van haar huwelijk haar schoonmoeder moet vrezen. Verzoekster heeft geen band met de familie van de vader van haar dochters. Er is geen contact tussen verzoekster en haar schoonmoeder, noch tussen de dochters die in Italië geboren zijn en haar schoonmoeder en volgens verzoekster zou de schoonmoeder op een verre afstand van Benin City wonen (gehoor p. 8). Volgens één versie van verzoeksters verklaringen is ze ook niet overtuigd dat haar schoonmoeder haar kan vinden. Voorts kan er nog op gewezen worden dat evenmin aannemelijk is dat verzoekster haar echtgenoot "*wel degelijk vreesde*". Immers kan niet worden ingezien waarom ze dan pogingen ondernam om hem nadien nog te bereiken, zelfs indien zij van hem "*tegelijkertijd afhankelijk*" was. Verzoeksters overige uitweidingen over de rechtsbescherming in Nigeria, zijn dan ook niet nuttig te meer nu zoals hoger gesteld besnijdenis bij wet verboden is. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoekster een zelfstandige vrouw van 31 jaar is en al elf jaar in Europa woont. In zoverre nodig -*quod non*- kan niet worden ingezien waarom ze zich niet zou kunnen hervestigen in Nigeria. Waar verzoekster overigens verwijst naar bepaalde informatie (UK Home Office), wordt dit in andere, door haarzelf aangebrachte informatie tegengesproken ("*Operational Guidance Note Nigeria*" p.7). Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster ook in Nigeria geen toenadering zou zoeken tot niet-gouvernementele organisaties die de besnijdenis van vrouwen bestrijden, te meer nu uit de toegevoegde informatie blijkt dat dit met succes gepaard gaat nu steeds minder wordt overgegaan tot besnijdenis.

4.3. Verzoeksters bewering over haar beperkt inzicht in de omgeving en laag opleidingsniveau kan niet beletten dat ze zich in Italië en in België heeft staande gehouden en haar drie kinderen quasi alleen heeft opgevoed. Ter terechtzitting blijkt verzoekster in tegenstelling tot wat wordt beweerd, wel degelijk op de hoogte van de vereisten van een verblijfspositie. Bovendien beschikt ze ook over meer documenten dan ze vrijwillig voorlegt. Zo blijkt ter terechtzitting tussen de originele geboorteaktes van haar kinderen ook een huwelijksakte te zitten terwijl ze eerder ontkende andere documenten dan de geboorteaktes te bezitten. Verzoekster blijft betwisten dat ze documenten had in Italië terwijl uit haar huwelijksakte blijkt dat verzoekster over een verblijfsvergunning beschikte in Italië. Wanneer haar ter terechtzitting wordt gevraagd waarom ze in 2009 een duplicaat van haar huwelijksakte aanvroeg, stelt ze spontaan dat ze haar huwelijksakte van 2005 verloren was en het belangrijk was een nieuw te hebben. Verzoekster is aldus duidelijk bekend met het belang van identiteitsdocumenten. Dat ze deze niet spontaan voorlegt, ondermijnt haar geloofwaardigheid. Voorts blijkt uit deze akte dat verzoeksters echtgenoot geenszins "*ver woont van Benin City*" maar hij in Benin City zelf geregistreerd stond en hij over geen verblijfsvergunning beschikte in Italië. Dat verzoekster uit Italië vertrok om haar dochters te beschermen tegen haar echtgenoot terwijl hij geen verblijfsvergunning had en haar verlaten had, kan dan ook niet overtuigen. Aldus komen de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze naar België kwam om een beter leven te hebben voor haar kinderen, wel geloofwaardig voor.

4.4. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten en beschuldigingen naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het

administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.5. Verzoekster gaat er eveneens aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft, te meer meerdere arresten betrekking hebben op Guineese asielzoeksters zodat deze zaken absoluut niet vergelijkbaar zijn. Waar verzoekster nog meent dat dit dossier niet dezelfde landeninformatie bevat als een soortgelijke zaak, wijst de Raad erop dat elk dossier individueel wordt behandeld en er geen enkele wettelijke verplichting bestaat om telkens dezelfde informatie in gelijkaardige dossiers op te nemen.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.7. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.8. Waar verzoekster verder aanvoert dat artikel 22*bis* van de Belgische Grondwet zal geschonden worden indien verzoeksters kinderen dienen terug te keren naar hun land van herkomst, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet) aan verzoekster en overigens werd hoger beslist dat verzoekster niet aantoont te vrezen voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aantoont indien ze haar kinderen naar Nigeria brengt.

4.9. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.10. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK